

О, чудо се извършваше въ душата ми! Какъ всичко ставаше все по-сжпо и по-важно! Тревицата е по-зелена и по-сочна, облацитѣ тѣй многообразни и плътни, улицитѣ толкозъ хубави съ тия весели деца по тѣхъ!...

Искамъ да хвърля чука, да разсипя тия умразни клечки и да се махна оттука. Но азъ знаехъ, че не бива да се бѣга. Господарѣтъ ми каза, че всички хора съ трудъ вадѣли хлѣба си — така и азъ трѣба да правя.

Но нѣкакво чудо се извърши съ мене. Когато вечеръ се прибирахъ отъ работа, майка ми ме гледаше тѣй, както никога не ме е гледала. Сега тя ме обичаше повече отъ всички, даваше ми преднѣо мѣсто на софрата и говорѣше съ мене като съ голѣмъ.

Единъ день азъ работихъ дълго. Имаше работа, и трѣбваше да се върна късно презъ нощѣта. Когато влѣзохъ вкъщи, майка ми загрижено ме посрещна:

— Днесъ нищо не сготвихъ, Дачко, — ми каза тя. — Нѣмаме нито петаче вкъщи. Затуй ще хапнешъ само хлѣбъ... Пъкъ

утре, Богъ е добъръ...

— Нищо, мамо, дай хлѣбъ! — рекохъ азъ и сграбихъ комата. О, азъ бѣхъ така огаднѣлъ, че хлѣбѣтъ ми се виждаше по-сладъкъ и отъ симитѣ.

Азъ мляскахъ и весело поглеждахъ комата си. Страхъ ме бѣше да не се свърши скоро.

Толкова много дни да ядешъ и да не си усѣщашъ, че хлѣбѣтъ е тѣй сладъкъ!... Не, дори да имаше гостба, азъ не щѣхъ да взема отъ нея, за да не изгубя тая чудна сладость на хлѣба.

— Хубавъ ли е хлѣба, Дачко? — ме попита майка ми, доволна че азъ ямъ тѣй сладко.

— О, мамо, никога не съмъ ялъ такъвъ хлѣбъ!

— Тѣй е, синко. Когато човѣкъ вади хлѣба си съ трудъ и потъ, той е сладъкъ, вкусень!

И азъ разбрахъ, че хлѣбѣтъ ми бѣше тѣй сладъкъ, както сладъкъ ми се виждаше свободния недѣленъ день... защото той ми бѣше едничъкъ за презъ цѣлата седмица.

Тежкѣо му, мислѣхъ азъ, който не се труди, защото той не знае сладостѣта нито на хлѣба, нито на свободата.

Добри Немировъ